

בְּדֶרֶךְ לְטַפְּזָה

גלעד עברון

בהצגה 20 תפקידים. הם מורכבים כך ש – 5 שחקנים יכולים למלא את כולם ע"פ החלוקה הבאה:

דמויות:

1. סטאלין, מיסטר פינץ'.
2. בולגאקוב, ריינהולד, אנטואן, בויס, פיטרס.
3. ריפנשטאל, סיסלי.
4. אליינוב/סימונוב, אמיל, אלן, אליוט, אליוט.
5. לובימוב, לוקאס, סימון, סימון, סימון/רוג'רס.

כל אחד מחמשת הקטעים מהם מורכב המחזה יכול לעמוד לכשעצמו אחרי התאמות.

1. בולגאקוב – סטאלין

(כסא במרכז. נכנס בולגאקוב בהיסוס. לבוש כבורגני מתהדר אבל מרופט למדי. הוא מואר, מסביב חשוך. הוא מנסה לראות אם מישהו נמצא באולם החשוך. קול נשמע מהחשיכה)

קול: החבר בולגאקוב, תסתובב שנראה אותך.

בולגאקוב: מי מבקש?

קול: מה איכפת לך להסתובב? מבקשים אז תסתובב.

(בולגאקוב מהסס רגע. ואז מתהלך מעט, מסתובב ומרים רגל)

בולגאקוב: אני מבקש להציג – חור בנעל.

קול: אבל הצעיף לצוואר והז'קט ממש אורגינל. תוצרת חוץ?

בולגאקוב: סקוטי.

קול: אז בשביל השוק השחור יש כסף, מה, החבר בולגאקוב?

(בולגאקוב מצל על עיניו, מנסה להבחין מי בחשיכה)

בולגאקוב: ולדימיר? ... זה אתה ביקשת שאבוא? קיוויתי לאיזו חדשה טובה. גמרתם לשחק כבר לפני שעה. אַיִנְיָה בקופות רוצה ללכת הביתה.

קול: שום ולדימיר אין כאן. תמשיך לנחש.

בולגאקוב: אני מסרב להמשיך בשיחה עם מי שלא מגלה את עצמו...

קול: בכל זאת - נחש. משחק של ניחושים... סימונוב, גם אתה רוצה לשחק?

(קול נוסף מהחשיכה, נחנק מצחוק)

סימונוב: יש פרסים?

(צהלת צחוק חנוקה של מספר אנשים באפלולית)

הקול: אנחנו מעצבנים אותך?

(בולגאקוב קופא במקומו)

הקול: כן, כן, אתה מזהה. מזהה. יודע מאיפה זורחת השמש.

שומע, סימונוב? לפני כמה זמן צלצלו מהלשכה שלי אל החבר בולגאקוב, כן, ישר הביתה, ואמרו לו החבר יוסיף וִיֶסְרְיוֹנוֹבִיץ' סטאלין על הקו. ומה הוא ענה? אל תקשקשו במוח, וסגר את הטלפון בפרצוף.

סימונוב: שאני אמות.

(ושוב צחוק חנוק)

הקול: אז צלצלו אליו שוב ואני בעצמי אמרתי לו - שלא תעז לטגור עלי שוב את הטלפון, כן? אתה שומע?... מה, החבר בולגאקוב, שאלתי אותו, אנחנו מעצבנים אותך?

(צחוק מתגלגל ופנימה נכנס סטאלין. אחריו אליינוב עם כיסא מוכן בידו ולובימוב שמתנהג כמו משרתו של אליינוב. אליינוב מציב את הכיסא ויוצא. לובימוב אחריו, אבל נעצר ונשאר בקצה הרחבה. סטאלין מעיין בבולגאקוב הקפוא במקומו)

סטאלין: אפשר?

(והוא רוכן וממשש את בד הז'קט של בולגאקוב)

סטאלין: כמה שילמת?

בולגאקוב: עשרים וארבעה רובל.

סטאלין: יקר מדי... אם אשיג לך בפחות, תפסיק לכתוב לי? (פונה אל החשיכה)

סטאלין: הוא מבקש לצאת מהמדינה שלנו. כותב אלי מכתבים כאילו אנחנו חברים, והשפה מלאה דימויים. הירח מתגלגל אצלו "צמרירי ואדום." קראת אותו, סימונוב? את מיכאיל אפנסייביץ' שלנו?

(סימונוב מדבר מהחשיכה)

סימונוב: אולי אקרא במאה הבאה.

סטאלין: ואת ההצגה שלו "ימי הטורבינים", ראית?

סימונוב: לפני כמה שנים. זבל בורגני.

(בולגאקוב מנסה לראות מי הדובר בחשיכה, אבל נואש מניסיונו זה)

בולגאקוב: זבל, אני מסכים. לא ראוי למאכל אדם.

סטאלין: לא, לא, לא. אני מבקש. לא טרחת בשבילך? סתם אתה מעליב.

בולגאקוב: תסלח לי החבר סטאלין, אני מודה לך מאוד. אם לא היית מתערב בשבילי פה בהנהלה של תיאטרון "האמנויות" גם לא היו מזמינים כלום.

סטאלין: אז למה לנטוש אותנו? הכול טוב.

בולגאקוב: לא מפרסמים מה שאני כותב בכלל, כלום. ואת המחזה על מולייר ששלחתי לכאן גם לא יעלו, למרות שהתערבת בשבילי. החבר קרז'ניצ'ב כתב חד וחלק – לא מתאים. דיברו על המחזה בפוליטבירו, בוועדה המרכזית ולא מצא חן. הרעיונות מסוכנים כתבו... ואני רעב.

(סטאלין מוציא פלאסק מכיס בגדו ונותן לבולגאקוב)

סטאלין: שלא תהיה גם צמא.

(בולגאקוב מהסס רגע ואז לוגם ממנו)

- סטאלין:** אבל יפה שמדברים על מחזה בממשלה, לא? איפה עוד תמצא מדינה שנותנת כזה מקום לאמנות?
(בולגאקוב מחזיר את הפלאסק, מצטמר מהאלכוהול)
- סטאלין:** "גיוני ווקר", אבל לא האדום. "בלק לייבל". אה? צטט לי משהו ממולייר שלך, ואולי עוד פעם נשתדל בשבילך.
בולגאקוב: סתם יעורר כעס.
- סטאלין:** אם הגעתי עד לכאן, הכעס כבר לא צריך להציק לך.
(שתיקה. בולגאקוב מהסס)
- בולגאקוב:** מולייר אומר – "כל ימי ליקקתי את הדורבנות של המלך מתוך מחשבה אחת ויחידה: אל תרמוס אותי. ייתכן שלא התחנפתי אליך מספיק? אולי לא התרפסתי מספיק?"
(שתיקה ארוכה. סטאלין מוריד את ראשו. ניגש אל בולגאקוב בהתפעמות מנשק אותו על לחיו ומחבק אותו)
- סטאלין:** הנה. זו הסיבה שאני אוהב משוררים וסופרים. אתם רוסייה שלנו. אומץ הלב הזה. שמונה פעמים ראיתי את ההצגה שלך, ימי הטורבינים. שמונה פעמים!
סימונוב: ועדיין לא הבנת אותה?
(צחוק חנוק בחשיכה)
- בולגאקוב:** ואת מולייר שלי? ...
- סטאלין:** הבנתי. זה נהדר... אבל לא.
בולגאקוב: לא?
- סטאלין:** קראתי אותו. קראתי. אבל זה לא טוב כמו הטורבינים, אם תרשה לי חוות דעת של מקצוען חובב. הרי גם אני כתבתי שירים.
(בולגאקוב שוקע תחתיו, אבל מתעשת)
- בולגאקוב:** אני מבקש, אני מתחנן - תן לי רשות לעזוב את הארץ. סופר שלא קוראים אותו הוא חצי מת. סופר שלא יכול לדמיין יותר את הקוראים שלו, לא יכתוב יותר. הוא מקרה פסיכי. הוא בכלל גם לא קיים.
- סטאלין:** לא, לא. קיים. קיים. אתה יודע, אני זוכר בעל פה את כל המילים בהצגה שלך עד היום. מילים אף פעם לא נעלמות.
- סימונוב:** בעצמי ראיתי: דמעות בזווית העין. אני מעיד: הייתה אפילו ממחטה. הייתה או לא הייתה, לובימוב?
(לובימוב נבהל שפונים אליו פתאום, קד אל סימונוב שבחשיכה)
- לובימוב:** הייתה ממחטה.
- (ואחר כך בבהלה מתרפסת הוא קד גם לכיוונו של סטאלין)
- לובימוב:** ממחטה.
- סטאלין:** אל תפחית בערך עצמך, ידידי. אני לא מסכים.

בולגאקוב: אבל אני לא מתאים להיות סובייקט סובייטי. אני מבקש, אין לי שימוש במדינה הסוציאליסטית שלנו.

סטאלין: יש. יש. אל תתייאש. תמשיך לכתוב.

בולגאקוב: וממה לאכול, יוסיף ויסריונוביץ'! את הלחם היבש אני מרטיב בתה של עלים רקובים. האמונה ביכולת הכתיבה, גם היא, כמו זיעה ישנה מתחת לזיקט מלוכלך - הלב מתרוקן. תן לי ללכת. אני מתחנן.

סטאלין: אם תלך מי ימציא לנו דימויים? אני כל כך אוהב את המילים שלך. כמה יפה כתבת ב"טורבינים" על הדוקטור הצעיר אלכסיי טורבין, על מישל'אייב... כמה אצילי נפש הם, מוכנים להקריב את עצמם... ממש מתחשק לשבת ולשתות איתם ליד התנור שלוהט, וציורים קטנים על האריחים... הארץ הישנה. אבל כשחושבים על זה, בעצם מי הם? אלה בורגנים של אוקראינה, תומכים בלבנים. חרא על הסבתא שלהם! שיחנקו! הם ישבו ליד התנור ואנחנו זחלנו בחוץ, קופאים בחושך, נצרבים בקור, מכרסמים תפוחי אדמה רקובים עם העכברים... אבל אני רק נזכר שוב בטורבינים שלך ואני מתחמם, עד שבא לבכות. כל כך מתגעגע אליהם.

סימונוב: תחליט כבר, החבר סטאלין. או שמוצצים איתם לימון עם הוודקה, או שחרא על סבתא שלהם. ביחד זה לא ילך.

סטאלין: למה לא? הסתירה, סימונוב! בכל זאת ניצחנו את האנשים הנהדרים האלה, ואם ניצחנו אותם, זה הצדק ההיסטורי והוא לצדנו. ואם מיכאיל אפנסייביץ' לא היה כותב עליהם, לא היה געגוע. ואני אומר - רק כשכואב, אתה מרגיש את החיים האלה. כואב לך?

בולגאקוב: כואב.

סטאלין: ובגלל זה אתה כותב יפה כל כך. אז מה, תיסע לפרז'ו ושם תכתוב בלי כאבים?

סימונוב: מה רע לשבת בקפה אורלי מול גני לוקסמבורג? אני זוכר שם צלחת של מולים ברוטב חמאה. למות.

סטאלין: (אל החשיכה לעבר סימונוב) שתוק. נמאסת. (אל בולגאקוב) העיקר מיכאיל יקירי, אתה ממשיך לבקש לצאת מהארץ, אפילו שאתה יודע שאף פעם לא אסכים.

(שתיקה)

בולגאקוב: אף פעם לא?

סטאלין: לא בא בחשבון. ותמיד ידעת את זה. כמו שאתה יודע שלא הייתי מבקש ממך, למשל, ללקק לי את הנעל.

(והוא מציג את נעלו)

בולגאקוב: ללקק את הנעל?
סטאלין: אם תלקק נשלח לך כרטיס כבר בשבוע הבא, תעלה על אנייה ותפליג לך למרחקים.

בולגאקוב: ללקק. זה הכול?
סטאלין: זה הכול.
(שתיקה)

סטאלין: אתה לא מתאר לעצמך שהבקשה שלי אמיתית.
בולגאקוב: ואם הייתי מלקק?
סטאלין: לקק. כל הספרות הרוסית יושבת מסביב מחכה לראות לשון או לא לשון. גם מולייר שלך חשב, ללקק או לא ללקק.
(שתיקה)

סטאלין: קשה לך עם הסתירות הפנימיות האלה, מה? הישאר איתנו, כתוב עליהן עד שיכאב לך ותזכה לחיי נצח. תחשוב על השיחה שלנו ולא יהיו חסרים לך חומרים.
בולגאקוב: ואולי בכל זאת ללקק?
סטאלין: ומה יהיה בפריז? תתהפך במיטה עם פשפשים ותריח נאדות של קורטזינה? המולים ברוטב חמאה ימלאו את הלב שלך? מי אתה? אתה מיכאל אפנסייביץ' בולגאקוב! אתה מלך! השמיים שלך!!
(בולגאקוב שוקע תחתיו)

סטאלין: טוב מאוד. נחזור הביתה. אליינוב! לובימוב!
(האור עולה. אליינוב בשולי הבמה. לובימוב נכנס לקחת את הכיסא)
בולגאקוב: והוא, איפה הוא?
(סטאלין בדרכו החוצה)
סטאלין: מי?
בולגאקוב: סימונוב הזה...
סטאלין: (לאליינוב) ראית איזה סימונוב מסתובב כאן?
אליינוב: לא ראיתי אף אחד.
סטאלין: (ללובימוב) ואתה?
לובימוב: ראיתי רק מטפחת, בוס.
סטאלין: (לבולגאקוב) הנה, אתה רואה, אתה כבר ממציא. כבר עובד. תמשיך לכתוב. אתה שומע? אני אוהב סופרים. (והוא יוצא. אליינוב מטאטא במרץ את הרצפה ומגיע לרגליו של בולגאקוב שנשאר לעמוד באפיסת כוחות במקומו)
בולגאקוב: שליחה, חברים. אין לי כוח להזיז את הרגליים.
(לובימוב מתקרב עם הכיסא)

- לובימוב:** אבל הוא אמר לך להמשיך לכתוב. אני במקומך הייתי מרוצה...
- אליינוב:** (ללובימוב) כמה פעמים צריך להגיד לך, גולם! הטקסט הוא לא הסב-טקסט!
- לובימוב:** אני לא...
- אליינוב:** במילים אחרות, החבר סטאלין דרש שהסופר ישתוק. שיסתום את הפה.
- (בולגאקוב עדיין תקוע במקומו. ללובימוב יורד האסימון)
- לובימוב:** כאילו אתה אומר לו שילך ויתלה את עצמו, מה?
- אליינוב:** בוקר טוב. בגלל זה הוא לא מסוגל לזוז. הוא מעכל את הידיעה.
- (לובימוב סוקר בעניין את בולגאקוב)
- לובימוב:** אבל זה לא עניין שלנו. אנחנו גם לא אשמים. הימים קשים.
- אליינוב:** הבחירה בימינו מצטמצמת, זה ברור.
- לובימוב:** איזו בחירה?
- אליינוב:** הזכות לחשוב אחרת. הזכות שאי שם בשחר הימים וויתרנו עליה. דחפנו אותה לפח אשפה.
- לובימוב:** אנחנו רק צריכים לנקות וללכת.
- אליינוב:** אני שואל את עצמי אם אי פעם היא התקיימה אצלך. הבחירה.
- לובימוב:** אני לא יודע על מה אתה מדבר. אם יש בחירה, אני בוחר לנוח.
- אליינוב:** ולנחור כמו חזיר.
- (אליינוב נוקש במטאטא ברגליו של בולגאקוב)
- אליינוב:** תן לנו לעשות את העבודה שלנו, חבר. למה שגם אתה לא תלך לנחור קצת? תקום כשהזמנים ישתנו.
- לובימוב:** אולי שימצא עבודה אמיתית, סופר.
- אליינוב:** בדיוק. תפסיק להיות פרזיט. אנחנו לא אוהבים פרזיטים, נכון לובימוב?
- לובימוב:** סתם פרזיט בחיי. לך כבר לעבוד, סופר!

(והם מסתערים על בולגאקוב. אליינוב "מטאטא" אותו החוצה בעזרתו של לובימוב שמניף את הכיסא. עם הסתלקותו של בולגאקוב, הם מניחים את הכיסא ואת המטאטא. הם חוזרים לבמה ומתחילים לפסוע בה בסיבובים גדולים, תוך שהם פושטים את הבגדים שלהם ולובשים מדים שחורים, שבהדרגה יתגלו כמדי אנשי ס"ס. המדים תלויים בשולי רחבת המשחק

ונלקחים משם, או שמלבישה מסייעת להם תוך הליכה להתלבש, וייתכן שאף תסייע לאפר אותם. עם תנועתם זו משתנה התאורה ומוזיקה מתחילה להישמע)

2. לני - ריינהולד

(אליינוב, שיכונה כאן אמיל, מתייצב בצד הבמה במדי הס"ס שלו, אוחז במגש ועליו כוסות משקה. קולות המוזיקה מאולם סמוך גוברים מעט. נכנסת לני מתהלכת הנה והנה בשמלת ערב. נפנית ולוקחת כוס משקה מהמגש, מגיבה מעט למוזיקת הריקודים. היא אינה שמה לב שקצין ס"ס האופט-שטורמפיהרר ריינהולד מילר נכנס ומתבונן בה במרחק מה. איתו נכנס גם לובימוב, שיכונה כאן לוקאס, אוחז במגש משלו, תופס את מקומו הדומם בעומק הבמה. ריינהולד מחזיק בבקבוק משקה ובכוס משלו. הוא נראה כמי ששתה מעט מעל למידה. הוא מניח את הבקבוק על המגש של לוקאס)

ריינהולד: חיפשתי אחרייך, פרוייליין. (הוא מחווה אל מחוץ לבמה) הריקודים עדיין נמשכים.

(לני מופתעת לרגע מנוכחותו)

לני: וטוב שככה, האופט-שטורמפיהרר מילר. ככה אנשים צעירים מביעים את עצמם.

ריינהולד: את תומתם, את זמניותם, את בורותם הבלתי נסלחת. הם לא מבחינים שהרצפה היציבה עשויה קרח דק והמפלצות רוחשות מתחת.

לני: התעורר בי הרושם שאתה עוד שליח שבא לנזוף בי מטעמו של הר ג'בלס, ואם תסלח לי, נמאס לי. אז הסתלקתי משם.

ריינהולד: המיניסטר גבלס? לא! אני מינוי ישיר של הפיהרר, גברתי. **לני:** או.

ריינהולד: חשבתי שידעת. חשבתי שזו הייתה הסיבה להתלהבות שלך כשרקדנו שם בפנים.

לני: מינוי ישיר?

(ריינהולד מחקה את חיתוך דיבורו של היטלר)

ריינהולד: אתה תספק את כל צוותי הצילום שיידרשו לה. גם אם תרצה שלושים, אתה אישית תדאג לכך. לא אסבול שום הפרעה... כן, כן, המיניסטר גבלס לא יתערב יותר בצילומים של וועידת המפלגה! פרוייליין ריפּנְשֶׁטְאל היא אמנית! היא יודעת מה צריך!

(הוא נוקש בעקביו כמחקה את תגובתו שלו)

ריינהולד: מיין פיהרר!

לני: שלושים צוותים?

ריינהולד: את המלכה. צווי ונעשה.

לני: איזה איש!

ריינהולד: הוא בהחלט בעל רגישות אמנותית.

לני: מתנשא מעל כולנו. אני כל כך שמחה! עכשיו אני יכולה לתכנן, לדמיין, אה! תן לי עוד...

(מסמנת אל הבקבוק שעל מגשו של לוקאס)

ריינהולד: תמורת ריקוד, פרויליין ריפנשטאל?

(לני רוקדת מספר צעדים מתוך שמחה. ריינהולד נוטל את הבקבוק ומוזג לה מהבקבוק)

ריינהולד: אני מאושר לעבוד עם אמנית כמוך.

לני: עננים! זו התמונה הראשונה. הפיהרר טס באווירון, הכפרים מתחת, השדות, צריחי הקתדראלות הישנות, האנשים שמחכים בשדה התעופה. החיתוכים האלה. ככה יוצרים תנועה.

ריינהולד: אני שמח שחזרת לחיים.

לני: אח! התעוררתי לגמרי. ורק שתדע - אייזנשטיין היה גאון, ולא איכפת לי שהיה רוסי. איזו תנופה! נפלא... נוכל להציג בפסטיבלים. רומא! פריז! היית שם פעם?

ריינהולד: רק בדמיון. אהיה מאושר להצטרף אלייך גם לסרטים שלך מחוץ לגרמניה. לא אסתיר – זו התשוקה הגדולה שלי.

לני: חשבתי לצלם את האולימפיאדה... ראית פעם שרירים של פר רוטט, מותש, מזיל ריר... אבל ספר לי על עצמך, האופט-שטורמפיהרר מילר.

ריינהולד: בבקשה, קראי לי ריינהולד.

לני: אם נעבוד ביחד, אני צריכה לדעת עליך הכול. אתה בטח קרוב מאוד לפיהרר.

ריינהולד: עוד מהימים שלי באַס אָה.

לני: אבל עכשיו אתה באס אס... המדים שלך...

ריינהולד: עזבתי את האַס אָה כדי להצטרף לאס אס לפני יותר משנה.

לני: וטוב עשית. אתה גם לא עושה רושם של הטיפוס העממי של האס אָה.

ריינהולד: אמת. אפילו נשארתי אצלי שְׁיִיֶרִים של סטודנט לספרות, אני מודה. גם המדים מְטִיבִים איתי, פרויליין. כמו שהם גוזרים נהדר על אמיל ולוקאס שם. לא היית מאמינה מאיזה חורים מזוהמים הם טיפסו.

לני: אני לא רוצה לחטט, אבל אני מקווה שהם לא היו שייכים לאס אה.

(ריינהולד מסמן תנועה של רתיעה)

ריינהולד: היום אס אס על דיברתי.

לני: אני שמחה שטיפלו בהם. ב- אס אה! הם הפחידו אותי. חבורה של פראים. בריונים. כשהייתי רואה אותם ברחוב עם הסרטים והאלות שלהם, תמיד הייתי עוברת למדרכה השנייה...

ריינהולד: למעשה, היה לי תפקיד באותו לילה.

לני: אותו לילה?

ריינהולד: הלילה שבו ריסקנו אותם.

לני: טוב מאוד. שמחתי שהבריונים האלה שוב לא ישתלטו על כל חלקה טובה. הָר רָאָהָם נראה כמו חתיכת בטטה. ולחשוב שהוא היה הסגן של הפיהרר במפלגה! הם הרי רצו להשתלט על המדינה!

ריינהולד: ההתלהבות שלך נוגעת ללב, אבל כדי לעצור אנשים שחותרים נגד המדינה נדרשת רק משטרה, כתבי אישום וגזר דין בבית משפט.

לני: וְיִמָּר נגמרה! לא אכפת לי באיזה אמצעים השתמשו נגדם.

ריינהולד: אני חשבתי שמי שעוסק, כמוך, באמנות, יגלה רגישות, הסתייגות אסתטית...

לני: בעצמך אמרת – ריסקנו אותם.

ריינהולד: זה היה לילה, פרוייליין, שאי אפשר לשכוח... חם לי. אולי תהיי מוכנה להתחלק איתי באותה התרגשות? באותו לילה חסר סדקים, מלא סודות?

לני: ככה אכיר אותך טוב יותר?

ריינהולד: כן, כן! נביאים נולדים בלילות כאלה... או שאת חוששת להסתכל לתוך הלֶבָה הרוחת.

לני: גברים שמדברים בדימויים תמיד מצאו חן בעיני.

ריינהולד: לוגם מכוס שעל מגשו של לוקאס ודופק את הכוס הריקה במגש)

ריינהולד: עוד סיבוב של האגן יפריח מהפכה שלמה.

ריינהולד: (בחצי שעשוע לני רוקדת שני צעדים נוספים. השתייה משפיעה גם עליה. ריינהולד קד בהידור, פושט ומשליך את הז'קט שלו)

ריינהולד: חם לי. בואי הצטרפי אלי לאותו לילה עמוק, פרוייליין. את הרי אמן. חשבי על זוויות הצילום. על תנועת המצלמה.

לני: קדימה.

ריינהולד: נעמד באמצע הבמה. מפנה ידיו אל שני המשרתים שעומדים כפסלים עם המגשים)

ריינהולד: רבותי!!

ריינהולד: (השניים מניחים את המגשים שלהם. ריינהולד מתחיל ללכת בריבוע רחב)

ריינהולד: השעה שתיים בלילה. אוֹנְטֶר-שְׁטוֹרְמְפִיהֶרֶר גְרֶהֶרד שְׁטְרָאוֹב!

(אמיל מצטרף אליו בהליכתו הנמרצת. הם צועדים הלאה שניהם)

ריינהולד: אוֹנְטֶר-שְׁטוֹרְמְפִיהֶרֶר הֶנֶס טוֹפּוֹלְסְקִי!

(לוקאס מצטרף אליהם. השלישיה שאותה מוביל ריינהולד צועדת יחד)

ריינהולד: הם צועדים ביחד איתי במסדרון של מלון "בוואריה".

חגרי איתנו את האקדחים הטעונים ובחרי את הזווית
הנוחה לך, פרוייליין. אבל אני מציע מעט מאחורינו, כדי
לא להיפגע. אנשים ישנים בשעה שתיים בלילה במלון
"בוואריה", המנורות נמוכות. לוחשות...

(ועם דיבורו משתנה מעט התאורה, נברשת אחת מופיעה מלמעלה, מאירה

באור נמוך יותר)

ריינהולד: ... אנחנו דורכים ברכות על השטיח המדמדם במסדרון,

מלאכים מוזהבים קורצים אלינו בשקט. החדר החמישי
מימין.

(הם עוצרים)

ריינהולד: לא לשאול שאלות. נכנסים.

(הם פוסעים ביחד שני צעדים)

ריינהולד: האקדחים ביד, שני גברים משחקים בקלפים, דופקים
אחד! שניים! שני כדורים בכל איש, אחד לבטן, אחד
בראש. הקלפים עפים, אס תלתן נופל, אחד מהם גועה,
נחנק כמו פרה, תולש וקורע ווילון. עוד כדור, המלכה פיק
מפרפרת והחוצה!

(הם נסוגים בצעד מתואם מ"החדר" וחוזרים ללכת ביחד)

ריינהולד: הלאה. הלב דופק, הפנים חמות, הרשות נתונה, ומהר,
היריות בטח כבר העירו את היתר. איפה ריינהולד הילד?
מי יעצור אותו עכשיו? אבא? הכומר הקטן בכנסיית הלב
הקדוש בלייפציג, רוחץ באדיקות ידיים במים קרים.
הלאה במסדרון! הדלת הבאה.

(הם עוצרים. משתהים רגע בשקט גמור)

ריינהולד: נכנסים!

(והם פוסעים שני צעדים ועוצרים)

ריינהולד: הקצין שם כבר לא מופתע, גב שמן, מתכופף אל האקדח

שלו, חריץ עירוס בתחתונים, ואחד! שניים! שלוש!

שלושה פרחים אדומים פורחים בבשר והחוצה!

(והם נסוגים מה"חדר" וחוזרים להליכתם)

ריינהולד: עכשיו כבר רוצחים גמורים, פרויליין. שיכורים, משוחררים, הלב מתפרע. המלאכים מזהב רוקדים רומֶּבָּה על הקירות. חדרנית זקנה צועקת במדרגות. אקדח בפנים. להסתלק!

(והוא מניף את ידו כהודף באלימות מישהו שנקרית בדרכו)

ריינהולד: והיא מתגלגלת למטה, הלאה. החדר הרביעי משמאל, הדלת כבר פתוחה.

(שלושתם פונים באחת אל תוך ה"חדר")

ריינהולד: הוא מנסה להימלט. "אתה, ריינהולד?" הוא נדהם. "זה אתה?" שלוש יריות לתוך הפנים, שדה משתולל של פרחים. אבא מתפלל מול הצלוב בעצימת עיניים. הילד ריינהולד, איפה הוא? איפה ריינהולד מסתתר? מי ימצא אותו? קוקו. קוקו. כבר לא ימצאו! דוהרים במורד המדרגות, המנורות מהבהבות, צווחות בחדרים, הקומות שורקות, והמלאכים? קורצים. והחוצה, אל הרחוב.

(אמיל ולקאס חוזרים בתנועה חלקה למקומותיהם הקודמים. עומדים כפסלים)

ריינהולד: הרוח תייבש את הזיעה, המכונית תדהר. הקצב הזה. החופש הזה. ואין חזרה. התנועה תימשך. פורקן של הגוף כולו. את בטח מכירה את ההרגשה הזאת, פרויליין. היית רקדנית. גם אני הפכתי במלון לרקדן... מה הם מנגנים שם?

(סוער, הוא מטה את אוזנו למוזיקה שעולה מאולם הריקודים)

ריינהולד: לא תרקדי איתי? חם לי.

(הוא מסיר את חולצתו מעליו)

לני: יש לך גוף נהדר, האופט-שטורמפיהרר מילר, אבל אני מעדיפה שתלבש חזרה את החולצה.

ריינהולד: באותו לילה הפכנו לאמנים. האם תשקלי לראות בנו שותפים שווים?

לני: החולצה!

ריינהולד: שרטטנו גבולות חדשים, סוכני הרצח, כי אין מסמכים ואין פקודות ואין סמכות, אלא רק זו שלו. את לא מרגישה ככה, לני יקרה? באיזה חוש נפלא של אמון אנחנו מרגישים את הקונטור של הרצון שלו, שהוא מעבר לכל חוק. שותפים למעשה אמנות בבשר החי, לא לני יקרה?

לני: אתה שיכור, האופט-שטורמפיהרר מילר.

ריינהולד: אבל בסרט הזה יש עוד זוויות צילום. בואי. בואי נצא מהמסדרון וניכנס אל אחד מהחדרים במלון. ומה בחדרים?

(כמעט מבלי משים הוא מושך בפראות את לני בזרועה)

ריינהולד: אני ממליץ על צילום מקרוב. לתוך העיניים המבוהלות של איזה הר קומרוֹבִיץ', ואולי אשתו לידו, השערות שלה פרועות מהכרית הרכה, ואולי נסיף איזה ילד ממלמל שמתהפך בעריסה... מה קורה שם מעבר לקיר? יורים? השוטרים המיוחדים? אלה יריות? הורגים? למה? הבשר עוד מלא בשינה חמה, רך מנשיקות, ועוד מעט יפרמו גם אותי? הקירות מתעקמים כולם. הגגות קורסים. עוד מעט יגיעו גם אלינו?...

לני: זה מספיק!!

ריינהולד: יכולת לבחור גם את הזווית הזאת, איזו בחירה, מה? לפי טעמי, זווית צילום, כמו סגנון, פרוייליין ריפנשטאל, זו אינה החלטה אסתטית. זו בחירה אתית.

לני: האם אתה חושב שאתה מתאים לתפקיד החדש, האופט-שטורמפיהרר מילר?

ריינהולד: עכשיו את מכירה אותי. החליטי בעצמך. אבל עכשיו את גם יודעת, מבינה, מרגישה בוורידים החיים, לפני מה אנחנו עומדים. ואת - אירופה מחכה לך. אמנית, שחקנית, במאית בינלאומית, השמיים שלך, לני יקרה. בואי נצא מגרמניה לפני שנטבע... אהיה נושא הכלים שלך, אנקה את השירותים...

לני: די. מספיק! יצאת מדעתך?

(ריינהולד מתכווץ)

לני: אתה התבלבלת לגמרי, מילר! ושים עליך את החולצה הזאת! אתה קצין, לעזאזל!

(ריינהולד מרים את חולצתו, לובש אותה ומתחיל לכפתר אותה מבלי משים)

לני: היית מאוד גלוי לב, הר מילר. ואני אהיה גלויה איתך. אינך מתאים לעבוד איתי. אתה אולי מבריק, אבל אתה חסר יציבות. לגמרי!

ריינהולד: אני איש ביצוע מצוין, פרוייליין!

לני: אני לא שופטת! אני במאית! למה בכלל הסכמת למינוילעבוד איתי אם אתה כולך...

ריינהולד: נסחפתי. אני מודה. זה לא יקרה שוב.

לני: אתה איש חולה, מילר!

ריינהולד: בחרתי פרוייליין! אבקש שתשכחי את הערב הזה. כבר בחרתי. הפרופסור זיך כבר סטר לי בפנים על הבחירות שעשיתי.

לני: אָה! היית תלמיד של זיך? שמעתי עליו. אבל הוא הסתלק. נעלם. יהודי, לא?

ריינהולד: הוא אמר לי - "בזמן הזה אם להיות ריינהולד של אלכסנדר פלאץ, או להיות הנס קסטרוף, היית צריך לבחור בקסטרוף!"
"הנס קסטרוף מת", אמרתי לו.
"זה בדיוק!" צעק עלי...

לני: ומאז, מאז הביקור שלך, אני משערת, איש לא ראה אותו יותר...

(ריינהולד מסיים לכפתר את חולצתו. לובש את הז'קט שלו)

ריינהולד: את רואה? בחרתי, פרוייליין ריפנשטאל.

(הוא עומד לפניו בתנוחה מתוחה, נוקשה במדיו המוקפדים. דומה לאמיל ולוקאס שניצבים כפסלים במקומם. לני מהססת רגע ואז נפנית לעומק החדר)

לני: אני מעדיפה לחזור לרקוד.

(והיא יוצאת מהמקום. ריינהולד נותר במקומו רגע קפוא ודומם, ואז פונה לצאת מהמקום שבו יצאה ריפנשטאל. עם יציאתו אמיל ולוקאס נותרים לעמוד במקומם ללא תנועה. מוזיקת הריקודים ממשיכה ונשמעת מהאולם הסמוך. משלב מסוים הם מעט נרפים, מציצים זה אל זה. אחרי זה מעיינים בזהירות עוד סביבם לראות אם אין איש, ובכל זאת נותרים על מקומם. אחד מהם מכחך בגרונו. הם אינם מעיזים לזוז, אפילו לא לדבר, אבל ניכר בהם שיש להם דברים לומר. המוזיקה הולכת ונחלשת וכך גם אור הנברשת. אמיל ולוקאס מתחילים ללכת בריבוע גדול, בשולי הבמה, כפי שעשו בסוף התמונה הקודמת. תוך הליכה הם הולכים ומחליפים את בגדיהם לבגדי שוטרים צרפתיים. תוך מהלך זה, הולך ונעלם קול המוזיקה ומתחלף בקול גלי היס)

3. קאמי מת

(הקרנה של תמונת ים מתחילה להבהב לרוחב הקיר האחורי. עדיין חשוך למדי. אמיל, אלן בתמונה זו, דוחף פנימה ארון עטוף שחורים, מציבו במרכז הבמה ויוצא. במקביל מציב לוקאס, הוא סימון בתמונה זו, שני כיסאות בצד הבמה. הוא מתיישב על הכיסא, ראשו מתנודד. מנמנם. תמונת הים וקול הגלים הולך ונעלם. נכנס אלן, מחפש סביבו. נראה כמתפלא משום שאינו מוצא את מה שחיפש. בהקלה ברורה הוא מגלה את סימון, ניגש אליו ונוגע בכתפו. סימון מתעורר)

אלן: לא צריך לעמוד?

(סימון אינו יודע, אבל קם ממקומו)

אלן: באיזה סידור ש... לא אמרו לך?

(סימון מניד בראשו לשלילה)

אלן: אני חושב שצריך. גם אנטואן בסביבה.

סימון: אה.

אלן: אולי כאן?

(מסמן לצד הארון, ונעמד בו. סימון מצטרף אליו לצד הארון)

אלן: לא. אתה בצד השני.

סימון: אה.

(הוא עובד לצידו השני של הארון, בודק שהוא בדיוק בשורה אחת עם אלן. הם עומדים כך זמן מה)

סימון: אבל אף אחד לא רואה. וזה אמצע הלילה.

(שתיקה)

אלן: זה בשביל הכבוד.

סימון: אה.

(שתיקה)

סימון: אולי שאעמוד מאחורה?

אלן: מאחורה?

סימון: זה מלבן כזה. בעין אתה רואה... מלבן. זה גם יראה מסודר.

אלן: יכול להיות...

(סימון הולך אחורה. מצית לעצמו סיגריה שם. מעשן. הריח מגיע לנחיריו של אלן)

אלן: מה אתה עושה!?

סימון: אסור?

אלן: איפה הכבוד?

(סימון מחווה לעבר הארון)

- סימון:** הוא כבר לא יודע. הוא לא רואה, ואין פה אף אחד!
- אלן:** זה לא בגללו.
- סימון:** אז חרא.
- אלן:** אל תקלל. זה הכבוד של העם הצרפתי. העם חולק כבוד לסופר הגדול. פרס נובל הוא קיבל. לא שמעת?
- סימון:** לא קראתי אותו.
- אלן:** היית צריך.
- סימון:** ואתה קראת?
- אלן:** לא.
- סימון:** אז חרא פעמיים. מה אתה מדבר?
- אלן:** כשאתה לובש את המדים האלה אתה מייצג את העם הצרפתי.
- (שתיקה. אלן ממשיך לעשן, אבל מסתיר את הסיגריה. את הריח אי אפשר להסתיר)**
- אלן:** אתה עוד מעשן?!
- סימון:** העם הצרפתי צריך לעשן. מה לעשות? העם הצרפתי חולק כבוד עם סיגריה ביד. העם הצרפתי כבר צריך פיפי שעתיים.
- אלן:** תחכה עד שאנטואן יבוא.
- סימון:** הוא ישתין בשבילי? ... איך השם שלו, תזכיר לי.
- אלן:** אלבר קאמי.
- סימון:** תאונת דרכים?
- אלן:** נהרג במקום.
- סימון:** הכי טוב.
- אלן:** הכי טוב? ...
- סימון:** אין זמן לפחד. מתי שלא יודעים, אין טרגדיה. טרח וגמרנו.
- אלן:** אני חושב שיותר טוב שנשתוק. ככה אנחנו לא מכבדים אותו. אנחנו עומדים פה בשביל לתת כבוד.
- סימון:** בטוח שאנחנו לא שומרים ממישהו שיגנוב את הגופה.
- אלן:** נשתוק קצת, טוב?
- (שתיקה)**
- סימון:** זה לא עובד.
- אלן:** זה סימן שאתה לא מתרכז. תחשוב על האיש.
- סימון:** אני לא יודע עליו כלום.
- אלן:** תחשוב על המוות. מוות כללי. לא שלו. המוות בכלל.
- (שתיקה)**

- סימון:** זה לא עובד.
- אלן:** מה לא עובד?
- סימון:** זה שמתים לא מפריע לי, אבל מתי שמגיעים הזבובים ו...
אלן: אין פה זבובים.
- סימון:** אבל יש את הריח הזה.
אלן: הריח הזה?
- סימון:** זה... אתה מרגיש משהו באוויר. זה דק.
אלן: דק.
- סימון:** אתה שואף אוויר בזהירות. לאט לאט עם הנחיריים. רק לא לנשום את זה.
אלן: לנשום את מה?
- סימון:** את המוות. את זה שהוא נרקב. את זה שנגמר. אי אפשר לסבול את זה.
אלן: אז זה בדיוק לתת כבוד. לחשוב עליו עם הריח הזה ולעמוד דום.
- סימון:** עם העשן זה יותר קל.
אלן: אני לא מריח. אתה רוצה לעמוד בצד שלי?
סימון: לא.
- אלן:** בטח. כי אז לא תוכל לעשן.
סימון: נכון. יותר טוב מוות עם עשן בצד שלי מכבוד בלי סיגריה בצד שלך.
- (שתיקה)
- אלן:** ואת האפר איפה אתה שופך?
סימון: אל תדאג...
- (סימון מסתרק ומעשן מאחורה ואז מתקרב אל אלן ומושיט לו את המסרק)
- אלן:** בשביל מה?
סימון: בסוף תהיה מהומה, צלמים. אולי נופיע על איזה שער.
אלן: נראה לך שאני צריך?...
(אלן נוטל את המסרק ומסתרק)
- סימון:** אני לא יודע אם זה מכובד.
אלן: מה?
- סימון:** להסתרק ליד המת.
אלן: טוב, הוא באמת לא רואה אותנו ואנטואן עוד לא הגיע...
סימון: אז אולי גם תרצה...
(סימון מניח סיגריה ליד רגלו ואז סוקר מקרוב את פניו)

סימון: אני במקומך גם הייתי הולך להתגלח. אומרים שהשיער צומח הכי הרבה בלילה.

אלן: די!

(אלן מחזיר את המסרק לסימון)

אלן: אנטואן אומר שגם הוא מאלז'יר.

סימון: מי? אנטואן?

אלן: לא. קאמי.

סימון: אה.

(שתיקה)

סימון: טוב שהוא יצא משם.

אלן: מי? קאמי?

סימון: לא. אנטואן. טוב שהוא יצא משם.

אלן: מאלז'יר?

סימון: אני בעד שכל הצרפתים יצאו משם. לערבים נמאס מהם והם מפוצצים אותם.

אלן: לך לעזאזל גם אתה! יש צרפתים שכבר גרים שם דורות! מה אתה מדבר? זה הבית שלהם!

סימון: בשביל אלה באלז'יר, האלז'יראים, הצרפתים שלנו שם זה כמו שהנאצים היו כאן... תעשן. אף אחד לא רואה. אני לא אספר... אתה רוצה. אתה כל כך רוצה. הריח המתוק הזה...

אלן: די! די! נו!

(הוא מרים את הסיגריה, מצית ומעשן)

אלן: זה לא אומר שאין כבוד.

סימון: בטח שיש.

(נכנס אנטואן. שני השוטרים מזדקפים ומנסים להיראות מכובדים במקומם. אלן מנסה להיפטר מהסיגריה שזה עתה הצית, ובמבוכה, מבלי שאנטואן מבקש, הוא נושא אותה בטקסיות הצידה, מועך אותה וחוזר לעמוד במקומו הקודם אנטואן מתקדם בינתיים אל הארון ועומד לידו בראש מורכן. שתיקה)

סימון: המפקד, אתה רוצה לפתוח ולראות אותו?

אנטואן: אתה השתגעת?

סימון: אצלנו פותחים... הייתה לי דודה בְּנִיס. היא שכבה עם כל הפרחים והיא קרצה לנו. בחיי. והבן דוד שלי, ז'ראר, אמר שזו התחלה של תחיית המתים, ועל זה הוא קיבל סטירת לחי כזו מאבא שלו שאחרי שנתיים הוא מת מגידול במוח. והיו שאמרו שזו מהסטירה והיו שאמרו שזה מאלוהים.

- אנטואן:** שתוק כבר, סימון.
- סימון:** זה בגלל שאני צריך פיפי.
- אנטואן:** תתפלל לאלוהים.
- (שתיקה. דמעות בעיניו של אנטואן. סימון ואלן נבוכים. אנטואן מנגב את דמעותיו במטפחת)**
- אנטואן:** לא קראתי את כל מה שכתב, אבל סיפור אחד קראתי טוב. קראתי באמת - "שיבה לטיפֶזָה". קראתם? ... לא? ...
- לא צריך לעמוד...**
- סימון:** תודה, המפקד.
- (סימון נחפז להתיישב. אלן נשאר לעמוד)**
- אנטואן:** אני מבטיח לך השוטר אלן, שגם לו (אנטואן מחווה לעבר הארון) לא היה איכפת. הוא היה מחייך, אפילו.
- אלן:** לי, המפקד, יותר נוח לעמוד. לתת כבוד.
- אנטואן:** טוב.
- (שתיקה)**
- אנטואן:** אני מטיפזה. קודם מוכרחים לעבור בעיר אלז'יר. והוא כותב על הים שם, המפרץ בחורף, והגשם שירד ימים על ימים עד שהוא מרטיב אפילו את הים. הים התיכון. יפה נכון? והים אפור ורך ומתנפח כמו ספוג, ואד לח באוויר, עד שנדמה לך שאתה נושם מים, אפילו את האוויר אפשר לשתות... זה קאמי. זה קאמי.
- (שתיקה)**
- סימון:** אבל אני בעד שכל הצרפתים יצאו מאלג'יר.
- אנטואן:** אז הוא לא יצא נגד הצרפתים שנשארו שם. הוא לא האשים אותם וירק עליהם! אבל לא בגלל שאהב את הכיבוש הזה באלז'יר אלא בגלל שהמשפחה שלו עצמו, הצרפתייה, נמצאה שם. אימא שלו עוד נמצאת שם. וגם המשפחה שלי שם. הוא לא ידע איך לצאת נגד עצמו. הוא...
- (שתיקה)**
- סימון:** אני רק יודע שאם אני הייתי ערבי...
- אנטואן:** לא, הערבים צודקים, אני יודע. ועוד הרבה ימותו שם. אבל הוא מורכב, קאמי, הוא פצוע. זה קאמי. הנשים מתו עליו. איזה גבר מקסים. אח... יש לך סיגריה, סימון?
- (הוא וסימון מציתים סיגריות. מעשנים. אלן מבעבע בצד עד שאינו יכול להתאפק ומחווה לעבר הארון)**
- אלן:** אני איתו. עם המת. לא צריך לוותר להם!
- סימון:** לוותר למי?
- אלן:** לערבים. לאלג'יראים!

- אנטואן:** ואז הוא נסע שבעים קילומטר לטיפזה... למקום שלי...
ושם ההר הכבד הזה, השְנוֹאָה, יורד אל הים שנגע
בינתיים, רק קצף של גלים ואד כחול נשארו מהגשמים,
ומדרונות של חול, והגפנים, והפורום הרומאי, כן, גם שם
היו הרומאים וחורבות נשארו, ומעט עצי זית...
- אלן:** צריך לפוצץ אותם. ערבים. טרוריסטים!
- אנטואן:** והגפנים למטה והעצים שזזים מעט ברוח, והאוויר זוהר
ושקוף בחודש דצמבר, והשמש חזרה לחמם, והלטאות
מדלגות, וכל אלה גורמים לו כזה אושר, לקאמי. כזו
התפעלות ואושר, שסוף סוף הוא חזר לנמל ממנו יצא,
לפחות לרגע. לילדות שהלכה לאיבוד. למעיין עצמו. אתם
יכולים להבין את זה? להרגיש?...
- סימון:** אני מרגיש, המפקד.
- אנטואן:** ואני הייתי הילד של השומר על הפורום הזה בטיפזה.
אני. אוי טיפזה שלי...
- (הוא מנגב את עיניו ומצחו. שוב אלן תוסס ואינו מסוגל להשתלט על עצמו)
- אלן:** אסור לוותר להם!
- אנטואן:** קאמי הסתכל על הדברים אחרת, אלן... הוא חיפש בתוך
הנשמה.
- אלן:** כן המפקד.
- אנטואן:** שם באור הזה של טיפזה, הוא מבין שהוא צריך לשמור
על ההתפעלות מהיופי הזה. שבכל המאבקים שלו, והיו
לו, היו לו מריבות, וכל השנים האיומות של המלחמה
בחורף של אירופה, אדם מוכרח לשמור איזה גרעין של
רעננות, של שמחה, על האור של טיפזה, כי אחרת הוא
יתייבש. כי אם אין לך מי שיאהב אותך, אומר קאמי, זה
מזל רע, אבל אם אתה עצמך אינך אוהב, זה אסון. והיום
האסון הזה ממית את כולנו.
- (שתיקה)
- אנטואן:** זכרו את טיפזה, ילדים. זכרו אותה, שלא תתייבשו.
- (שתיקה)
- אנטואן:** עכשיו תלך לעשות פיפי, סימון.
- סימון:** אני לא אתייבש, המפקד.
- אנטואן:** לך אני לא דואג.
- (סימון יוצא. אנטואן מתעכב אצל אלן)
- אנטואן:** ואתה אלן? מה אתה עשית במלחמה הגדולה, אצל וישי?
אלן: יותר טוב שלא אדבר על זה, המפקד.

אנטואן: יש לך רשות לעשן.

אלן: תודה, המפקד.

(אנטואן יוצא. אלן נשאר בעמידתו המתוחה. ואז הוא נרפה מעט. מסיר את כובעו. הקרנה של הים שבה ומציפה את הקיר האחורי. זמן עובר ואלן ממתחיל ללכת בריבועים גדולים כמו בסיום שני הקטעים הקודמים. סימון מצטרף אליו ותוך הליכתם בריבועים הם הולכים ומחליפים את בגדיהם, עד שיורדת רשת ברזל מלמעלה למטה ותמונת הים מתחילה לדעוך מעבר לרשת)

(עוד הקרנת הים דועכת, נדלקת בצידה שלט ניאון קטן באנגלית – "גלריה רְנֵה בְּלוֹךְ". השלט מואר באור קר ועמום שעה שהים נעלם בהדרגה. בחסות החשיכה היחסית, מוציאים את הארון השחור, מפזרים מעט קש בשולי החלל. אור עולה על חלל הגלריה. בעומקה, על ריצפת העץ שלה שרוע גוש לא ברור. סימון עומד בצד ומציץ לעבר החלל. נכנס אלן, ובשמו בתמונה זו - אליוט, ומסתכל מהצד השני. הוא נראה מבוגר יותר מקודם. שערן אינו מסודר ומבצבץ מתחת לכובע. כעבור זמן מה נשמעת יללתו של זאב ערבות. אליוט נבהל. סימון מסביר)

סימון: זאב ערבות או משהו... קויוט. ראית פעם קויוט? אומרים שהם הגיעו אלינו לאמריקה דרך סיביר.

אליוט: ומה אם הוא יתקיף את ההוא. איך קוראים לו?

סימון: בּוֹיֶס.

אליוט: בּוֹיֶס? איזה שם זה?

סימון: גרמני. מיסטר בּוֹיֶס שוכב שם בערימה.

(סימון מחווה אל הגוש הלא ברור שבחלל הגלריה)

סימון: אתה רואה את זה?

(הוא מחווה לעבר רובה המונח בפינה)

סימון: אם הקויוט משתגע, אתה מודיע למיסטר פינץ' בטלפון ואז אתה תוקע כדור בחיה. אבל שמיסטר בּוֹיֶס לא יראה את הרובה. הוא צריך לשחק את המשחק שלו בלי לדעת שרובה מגן על התחת שלו. בינתיים הם שם ביחד. מיסטר בּוֹיֶס והקויוט.

אליוט: כמה מיסטר פינץ' משלם לך לשעה?

סימון: זה ביני ובינו.

אליוט: מיסטר פינץ' יצטרך לשלם לי יותר אם אצטרך להרוג את החיה הזאת. אף פעם לא יריתי.

סימון: תצטרך להיכנס מהצד ולירות.

אליוט: בשביל זה שמו אותנו במשמרת הלילה הזו?

סימון: אתה ממילא לא ישן. אם מישהו בכל זאת יבוא בלילה, אתה תפתח לו.

אליוט: אף אחד לא יבוא לגלריה באמצע הלילה.

סימון: לך תדע. אמנות. מר פינץ' אמר שזה בטח יעניין אותך. שאתה תמיד מטריד אותו בשאלות על אמנות. שזה בטח ירחיב את המחשבה שלך, ככה אמר.

אליוט: אם אתקע כדור בחיה הזאת?

(סימון פונה לצאת)

אליוט: הי! אתה עם ג'ינה הזאת?

סימון: היא בהריון.

אליוט: אבל היית איתה רק פעם אחת.

סימון: העיגולים שלה, אליוט. הבונבונים האלה, שישמור עלי אלוהים.

(הוא יוצא. אליוט מתיישב על כיסא וקורא בצד ברושור נייר. כעבור זמן הוא שומע קולות לא ברורים ומנסה לראות מה קורה בעומק הגלריה, אבל אינו מצליח וחוזר לשבת. נשמעים קולות גרגור מאיימים של חיה. אליוט שוב קם מתוח)

אליוט: הלו. הֵי. הֵי מיסטר בויס. אתה בסדר שם?

(קולות הגרגור והתנועה בעומק ממשיכים להישמע, ואליוט בחוסר ביטחון נוטל לידו את הרובה. בחשש הוא רואה תנועה של התרוממות בעומק הבמה. דמות מכוסה לגמרי בבד לבד כמה ונעה. מתוך פקעת הדמות מתנשא גבוה באוויר מקל הליכה. אליוט מתוח ואוחז ברובה שנראה כהד למקל ההליכה)

אליוט: הוא מתקיף אותך, מיסטר בויס?

(בויס אינו עונה. מתהלך לאיטו עם המקל גבוה מעל לראשו. אליוט משתכנע שאין סכנה ומניח הצידה את הרובה. צופה זמן ארוך בבויס)

אליוט: זה מה שאתה עושה, מיסטר? הולך ככה? זו... זו האמנות שלך?

(בויס אינו עונה וממשיך בתנועתו. אליוט חוזר ומתיישב באיטיות. כעבור זמן נשמעים צלילים עדינים של משולש. אליוט שוב קם. מתבונן אל בויס שממשיך לנוע באיטיות מצד לצד של חלל הגלריה)

אליוט: זה אתה? ... הצליל הזה? ...

(בויס אינו עונה. אליוט ממשיך לעקוב אחריו בסקרנות)

אליוט: אני לא רוצה להפריע לך... אבל יש לי שאלה, ברשותך... אתה לא מוכרח לענות אם זה מפריע לך... אם לא היית כאן, אם אף אחד לא היה נמצא פה, גם היית מסתובב ככה?

(בויס אינו עונה. ממשיך לנוע בחלל הגלריה. אליוט ממשיך לעקוב אחריו)

אליוט: קראתי שהביאו אותך באמבולנס, עטוף בבד הזה, וכאן תחיה כמה ימים עם הקויוט עד שתצא מכאן עם האמבולנס, בלי לגעת בכלום, ישר למטוס וחזרה לגרמניה... אולי לא איכפת לך להסביר לי... כי אני קראתי כאן... השם של העבודה שלך, היצירה שלך, הוא -

(אליוט קורא מתוך הברושור שעיון בו קודם)

אליוט: "אני אוהב את אמריקה והיא אוהבת אותי." ככה כתוב. אבל אני לא מבין איך אתה אוהב את אמריקה אם אתה בכלל לא רואה אותה, והיא לא רואה אותך... או שזה מה שאפשר לראות ממך...

(הוא מחווה אל כיסוי בד הלבד של בויס)

אליוט: או שזו אמריקה כללית כזו... או שהאהבה הזאת זה מה שנקרא אירוניה? ... אירוניה, כמו ששְׁקִיָּה, הגברת שלי הייתה אומרת מתי שהייתי מביא את המשכורת שלי... היא כבר לא איתי. היא עזבה בגלל שאני לא יכול לישון. העיניים הפתוחות שלי בחושך הפחידו אותה. כמו חיה בחושך...

(בוים מתרחק לעבר עומק הגלריה)

אליוט: אני לא רוצה לעצבן אותך. אני מדבר כי אני לא יכול לישון. לא ישנתי כבר שנים.

(בוים אינו מגיב)

אליוט: כתוב כאן גם שאתה כמו רופא. שְׁמָאן, הם קוראים לזה... (הוא ממשיך וקורא בקול מהברושור שלפניו, למרות שבויים בעומק הגלריה)

אליוט: "באמצעות השינויים ההסתגלותיים שעוברים על זאב הערבות בגלריה מיסטר בויס מבקש להראות מה עבר על אינדיאנים שהגיעו לאמריקה דרך מיצרי בְּרִינג ממערב למזרח"...

(אליוט חוזר לשבת באיטיות. בעומק נשמעים קולות הנהימה של הקוויט. למרות שקשה להבחין, נראה שהקוויט תפס חלק ממעיל הלבד של בויס והם מושכים את המעיל כל אחד מצדו. אליוט שוב נדרך, ידו נשלחת לרובה, אבל הוא מחזיר אותה, נרגע בהדרגה. מבין שאין סכנה. עוקב בעניין אחרי בויס, מתרומם כעבור זמן קצר, ידיו על הרשת המפרידה)

אליוט: אתה יודע? גם המשפחה שלי, יהודים, הגיעו לכאן משם, מרוסיה, אבל מהכיוון ההפוך, דרך האוקיינוס האטלנטי... אתה שומע? שם, ברוסיה, הם מצצו מהרעב את עור הנעליים ונעשו בונְדִיסְטִים, אבל כאן הם השתגעו. הם קיבלו אזרחות באַלִּיס אַיִלנד, נעשו אמריקאים וצחקו. אהבו לצחוק. אבל את הבית הקטן של אבא שלי, הבנק לקח לו אחרי שלא הצליח לשלם עליו את התשלום האחרון, התשלום המזויין האחרון. זה גמר את אימא. בהתחלה היא עוד רצתה לצחוק, אבל אז היא השתגעה על הגשר. עוד לפני זה אחיו, סְטֶן, התמוטט מהמשבר של שלושים ושמונה ודודה קלרה צחקה עד שקיבלה ארבע פעמים מכות חשמל במוסד סגור... הארץ שיגעה אותם. זו הנהמה הזאת שאף פעם לא נגמרת. הקצב הזה ברחובות. אתה שומע אותה, את המכונה הגדולה הזאת?

(ומרחוק נשמע הד של קולות אמבולנסים מתרחקים ותנועת מכוניות)

אליוט: כל היום וכל הלילה. מה הפלא שאני לא נרדם? אתה שומע? אני מפחד להשתגע. יכולתי לגמור את התואר שלי בעיצוב בקוֹפֶר-יוֹנִיוֹן, אבל העצבנות הזאת גמרה אותי. המוח לא מצליח לנוח. רק לא לאבד שליטה...

(בויס ממשידך להתעסק עם הקוויט שנהמותיו כמעט פסקו. אליוט נעשה מתוסכל)

אליוט: אתה יכול לעזור לי, מיסטר בויס?! אתה שומע אותי?
תחשוב על המשפחה שלי כאילו הם האינדיאנים האלה
שלך. אתה מין רופא כזה, לא? שָמָאן. זה טוב למחלה
שלי. אני הקוויט של המשפחה שלי... הי. הי. הי!! אתה יכול
להרדים אותי? אתה יכול לאהוב גם אותי, מיסטר בויס?
אני אמריקה. לא תמצא כאן עכשיו יותר אמריקה ממני.

(בויס נפנה באיטיות מעומק הבמה ומתקרב אל הרשת המפרידה, עטוף בבד הלבד
שלו, פניו אינן נראות ומקל ההליכה נישא גבוה מעליו. הוא עוצר סמוך לרשת)

אליוט: אני לא רואה אותך מיסטר. לא רואה את הפנים שלך...
אתה אולי מתכוון שאני צריך להרגיש בעצמי? בלי
מילים?... ככה? להרגיש את המקום. את האטומים שצפים
בינינו? את הקוֹרִים של הקשרים שיכולים להיות בינינו?
תנועה של רעיונות כמו פרורי אבק שזוהרים בשקיעה?

(הוא ממתין שמשהו יקרה לו)

אליוט: אני לא מצליח להרגיש משהו... אולי אתה מכוסה מדי.
אולי אם תפסיק להיות דימוי כזה... אם תוריד את
הבד... גלה לי את עצמך, מיסטר בויס...

(לרגע נדמה שבויס יסיר את הבד שמכסה אותו, אבל לא)

אליוט: אבל אם תוריד את הבד, לא תהייה דימוי, מה? וגם לא
תהייה שמאן. לא תוכל לעורר את הדמיון לרעיון המוזר
הזה של מרפא מגרמניה, של חיה מסיביר ואינדיאנים
נודדים... תהפוך יום-יומי. ריאליסטי מידי, מה? תאבד
את כל הכוחות שלך. אם יש לך...

(בויס מתקרב עד סמוך מאוד לרשת)

אליוט: זו האמנות שלך, מיסטר? להניח לי לחשוב כאן בעצמי?
לנסות לדמיון משהו שאף פעם לא חשבת עלי? ... שאי
אפשר לדבר אותו? אם אני מבין מה שאתה אומר לי, אתה
אומר שבלי דימוי האמנות מאבדת את הקונקרטיות,
הופכת לחיקוי, חיקוי של המציאות. שהיא מאבדת את
עצמה... מה שבעצם אתה אומר זה - שאתה לא יכול
לרפא אותי?

(בויס מוריד באיטיות את הבד מעל ראשו וגופו. לאט לאט הוא נגלה בלבושו
המוכר. ווסט, חולצה לבנה והמגבעת המיוחדת. לצווארו תלוי משולש. הוא מניח
לבד ליפול על הרצפה ומתבונן ללא מבע באליוט. הם עומדים ומסתכלים זה בזה)

אליוט: אני חושב שאתה מרגיש אשם, אחרת לא היית מסתיר
את עצמך ככה... אני חושד שגם אתה לא יכול להירדם.
כמה שנים לא ישנת, מיסטר בויס?

(בוים אינו מגיב)

אליוט : אולי אתה לא מבין בכלל אנגלית, מה? מדבר אנגלית?...
מניח לי לקשקש. ואולי אתה פשוט סתם חתיכת שמוק
מזויף... אני כל כך עייף, כל כך עייף...

(הוא מתיישב בתשישות על הרצפה ליד הגדר. בוים נשאר לעמוד. אוחז את
הרשת כפי שעשה מקודם אליוט ומתחיל לשיר בקול חרישי שיר ילדים גרמני
ולנקוש בעדינות במשולש שתלוי על צווארו)
בוים : שלאפ קינדר שלאפ...

(ואליוט שוקע על הרצפה ונרדם. בוים ממשיך לשיר לו בחשיכה. האור חוזר.
תאורת יום. רשת הברזל מתרוממת. גוש מונח במרכז הרחבה. סימון מטאטא
את הגלריה. מגיע אל הגוש ונוקש בו במטאטא. מסתבר שזהו אליוט אותו הוא
מעיר משינה עמוקה. אליוט מתיישב. מסתכל סביבו)

סימון : הלכו. נסעו. ישנת כמו דוב. מיסטר פינץ' אמר שמצדו
אתה יכול לישון עד לתערוכה הבאה.

(אליוט קם ומתאושש לאיטו)

אליוט : טוב לישון. טוב לקום. טוב להרגיש את הרצפה...
(סימון ממשיך לטאטא במרץ את הרצפה)

סימון : הי. החלטנו להתחתן, אליוט. אתה שומע?

אליוט : עם גינה?

סימון : גינה שלי.

אליוט : אין לך מקצוע. אין לך כלום.

סימון : מה רע בעבודה כאן? מר פינץ' ימשיך להעסיק אותי פה.
נעשה ילדים. אני לא יכול להוריד ממנה את הידיים.

(הוא מרים את הרובה שמונח בפניה ומכניס אותו לאריזת הבד שלו)

אליוט : קודם תוציא ממנו את הכדורים.

סימון : אין פה כדורים.

אליוט : אני לא הוצאתי אותם.

סימון : אתה חושב שמר פינץ' היה נותן לך, במצבך, רובה עם
כדורים? הוא אמר שזה... איך המילה הזאת?...

(אליוט נעמד על רגליו)

אליוט : דימוי?

(סימון אינו זוכר. מושך בכתפיו)

סימון : הוא היה מרוצה שאתה ישן, אתה יודע? אמר שאם אתה
מצליח לישון, אולי תחזור גם ללמוד.

אליוט : אולי.

סימון : מר פינץ' ישמח. הוא מאוד מעריך את הבית ספר הזה.
קופר יוניון.

- אליוט:** לא. לא שם.
- סימון:** לא?
- אליוט:** אם כבר, אני אלך ללמוד פוליטיקה. תיאוריה פוליטית.
- סימון:** ומאיפה זה צץ לך פתאום.
- אליוט:** ממיסטר בויס.
- סימון:** הוא טס בחזרה עטוף כמו שהגיע. משוגע אמיתי, אם תשאל אותי.
- אליוט:** הוא שר לי.
- סימון:** וזה הביא אותך לפוליטיקה?
- אליוט:** אני חושב שזו מסקנה טבעית.
- (הם עומדים משני צדי הבמה, ומתחילים בהליכתם המוכרת מסוף התמונות הקודמות. מחליפים את לבושם. כל אחד מהם לבוש שונה. תוך הליכתם והתלבשותם, וכפועלי במה, הם מכניסים שולחן וכורסא)

5. דְּמִיאָן הַיֶּרֶסֶט

- (אל הליכתם של סימון ואליוט מצטרפת דמות נוספת – סיסלי ברנקל. זו השחקנית ששיחקה את לני ריפנשטאל, היא לבושה היטב בסגנון מאופק. אליוט פוסע לידה כשהוא נושא קופסא. סימון מצטרף אל מיסטר פינץ' – השחקן ששיחק את סטאלין בתמונה הראשונה. פינץ' נראה מבוגר יותר, נע בכבדות משולי הבמה למרכזה, גורר רגליים בנעלי בית, לבוש בחליפה. סימון מסייע לו ללכת ולהתיישב. סיסלי ואליוט עוצרים בצד הבמה ומתבוננים. סימון יוצא לשולי הבמה ומכניס שולחנית על גלגלים שעליה ארוחתו של מיסטר פינץ' מכוסה במכסה. הוא כורך מפית לצווארונו ומסיר את הכיסוי מעל לצלחת. מיסטר פינץ' רוכן לאכול, אבל במקום אוכל – פרפרים מפרפרים בכנפיהם בצלחת. מיסטר פינץ' מסתכל בהם. מסתכל בסימון)
- סימון:** אני משער שהטבח הגזים מעט... איפשהו. אני אישית אגער בו מיסטר פינץ'.
- (פינץ' בוחן בעניין את הפרפרים)
- פינץ':** אתה יודע שבתוך יום אחד הם ימותו, סימון? פלא כזה. (סימון פונה לכסות את הצלחת. סיסלי פוסעת פנימה)
- סיסלי:** לעולם לא הייתי חולמת להפריע לך באמצע הארוחה, גיימס יקירי...
- (סיסלי נכנסת בצעד בטוח ונמרץ. רוכנת ומנשקת את פינץ')
- פינץ':** אה, סיסלי, כמה נחמד מצידך... סימון. כיסא. כיסא למיז ברנקל.
- (סימון מקרב את הכיסא)
- סיסלי:** אתה נראה מצוין. דוֹרְיָאן גֵרִי אמיתי.
- פינץ':** גם את, גם את. אני שמח שקרן הגידור אֶמְרָסוֹן-לידו שומרת על רוח הנעורים שלך.
- סיסלי:** הם פיטרו אותי, השליכו אותי לכלבים.
- פינץ':** או, אני מצטער...
- סיסלי:** לא בדיוק כלבים. חברת ההשקעות מינלי את רוֹזְבוֹל אספה אותי לחיקה.
- פינץ':** אז לא סבלת.... סימון תביא משהו גם לסיסלי. (הוא מסמן לעבר השולחנית. סימון נפנה להוציא אותה)
- סיסלי:** אתה מוכן להרפתקאות חדשות, גיימס?
- פינץ':** אני רואה שהעיניים שלך נוצצות.
- סיסלי:** חברת ההשקעות מינלי את רוזבוול רוצה להציע לך הצעה מרגשת.
- פינץ':** נדמה לי שאני כבר מעבר לגיל של ההתרגשויות, יקירת...)

- סיסלי:** למה? השמועה אומרת שאתה שומר על החיוניות שלך במוסד של מדאם גרין. פעם בשבועיים הלשינו. נטייה קטנה לביזאר... הם רוצים להציע לך הצעה רצינית גיימס.
- פינץ':** מזמן לא זכיתי להצעות רציניות.
- סיסלי:** בוא נאמר, חמישה מיליונים.
- (פינץ' מגחך ומניד בראשו בחוסר אמון. סיסלי מגיבה מיד)
- סיסלי:** לא. לא שחיתות. לא ממש. אבל בהחלט אירוע קפיטליסטי קאג'ורי.
- פינץ':** עבדתי בגן הבוקר עם הגן, חתכנו שושנים. ישבתי בשקט לאכול את הארוחה שלי... פלאי פלאות.
- (סיסלי קוראת כלפי חוץ, לעבר אליוט)
- סיסלי:** אליוט!
- (נכנס אליוט נושא תיבה. פינץ' מסתכל בו בעניין)
- סיסלי:** אני מבקשת להציג בפניך את אליוט וולֶנְד. מנהל מחלקת המחקר שלנו.
- (אליוט לוחץ ידיים עם פינץ')
- אליוט:** כבוד גדול, מיסטר פינץ'.
- פינץ':** לא נפגשנו פעם? ... קופר יוניון אולי?
- אליוט:** לא. לונדון סקול אוף אֶקוֹנוֹמִיקְס.
- פינץ':** חשבתי שהכרתי אותך פעם... מישהו שאהבתי. אהבתי... (נכנס סימון, דוחף את השולחנית. מציב אותה ליד פינץ')
- סימון:** אני מצטער לדווח – פרפרים.
- (הוא מרים את כיסוי הצלחת. היא מלאה פרפרים נעים)
- סימון:** כל המטבח מלא, המזווה... שניים מתו במקפא. הטבח התחיל להרהר בגיוון התפריט.
- סיסלי:** אני לא רעבה!... אליוט...
- (היא מסמנת לאליוט והוא מניח את הקופסא על השולחנית, מוציא מתוכה בזהירות גולגולת ומניח אותה על השולחנית. האור מתמקד בגולגולת ומעט בפרפרים הנעים. הגולגולת נראית כמצופה ביהלומים שזורחים כתכשיט ענק ומרשים)
- סיסלי:** אני מציגה - דמיאן הירסט. For the Love of God.
- פינץ':** היהלומים?
- סיסלי:** פלסטיק. מוכרים את זה היום כקייט להרכבה. כמה שטרלינג וזה שלך.
- פינץ':** כמו הדגם המקורי - קיטש מחורבן גם כשהוא עשוי מפלסטיק.

- אליוט:** גולגולת אדם מהמאה השמונה עשרה. ציפוי פלטינה, שיבוץ של 8601 יהלומים במשקל כולל של 1106.81 קראט. היהלום מעל למצח – פְּנִסִי וורוד במשקל 52.4 קראט. ערך היהלומים – 20 מיליון דולר, נמכר על ידי גלריית "הקובייה הלבנה" ב-100 מיליון דולר. המחיר היקר ביותר ששולם עבור יצירת אמנות של אמן חי.
- פינץ':** יצירה? ... חרוזים לילידים!
- סיסלי:** אל תירק, גיימס.
- (היא מסמנת לסימון סימן לשתייה. סימון נוטל את הצלחת עם הפרפרים ויוצא מהבמה)**
- אליוט:** לחברה שלנו, מינלי את רוזבול, נודע שחברת הגידור אמרסון לידו מתעניינת ברכישת הגולגולת. הם מוכנים לרכוש אותה ב-130 מיליון דולר.
- פינץ':** לפח האשפה!
- אליוט:** נודע לנו שחברת אמרסון לידו מתכוונת לפנות אליך, מיסטר פינץ, כדי לקבל את חוות הדעת המקצועית שלך לפני שיקנו את הגולגולת.
- פינץ':** אחרי שישמעו ממני, הם לא יקנו ממנו ממר הירסט אפילו לא גולגולת של פרה עם זבובים!
- אליוט:** החברה שלנו מבקשת ממך שלא לומר להם את חוות דעתך...
- סיסלי:** ליתר דיוק, גיימס יקירי, החברה שלנו מבקשת ממך שלא לומר להם את חוות דעתך המלאה.
- פינץ':** כל חוות דעתי מלאה בחוות דעתי.
- סיסלי:** בוא, בוא, אנחנו כולנו מכירים את הניסוחים... נסה למשל – "מר דמיאן הירסט נחשב לאמן היקר בדורנו"...
- אליוט:** או מה דעתך על - "למותג ששמו דמיאן הירסט יש משקל גדול בשוק"...
- סיסלי:** "מדד מִיִי מוֹזְס" של מכירות ציורים עלה השנה על מדד התאגידים "S&P500" בתשע נקודות"...
- אליוט:** תשע נקודות.
- סיסלי:** תשע נקודות שלמות.
- אליוט:** "הנתונים מלמדים שיצירותיו של מר הירסט עולות במחירהן על אלה של שוק האמנות העכשווית."
- סיסלי:** האמנות העכשווית.
- אליוט:** העכשווית.
- סיסלי:** הנה. אתה רואה? אמרת עליו הכול.

- פינץ':** ולא אמרתי כלום.
- אליוט:** בענייני כספים אמרת הרבה. אמת דיברת.
- פינץ':** אני מתעב את האמנות של האיש הזה! אל תסתפק בעשיית כסף. תהיה בעצמך כסף: סחיר, נפוץ, עובר מיד ליד, בן אלמוות. והקשקוש הזה הופך לערך בעיני המונים מטומטמים, מנהלי קרנות, יושבי ראש... האיש הזה הוא סרסור!
- (הוא כמעט נחנק. נכנס סימון אוחז במגש ועליו מספר צנצנות)
- סיסלי:** בדיוק בזמן. אבל ביקשתי לשתות! מיסטר פינץ' זקוק לשתיה!
- סימון:** חשבתי להציע ריבה, אבל גם הריבה...
- (הוא פותח מכסה של אחת הריבות. זמזום זבובים נשמע. סיסלי מנפנת בידה במי שמגרשת זבוב שעף מהצנצנת)
- סיסלי:** הטעם שלך במשרתים, ג'יימס...
- פינץ':** סימון, בקש מהיג'ינס במוסך שיעזור לך... אנחנו רוצים לשתות. זה הכול.
- (סימון נפנה ויוצא עם המגש והריבות)
- אליוט:** מיסטר פינץ', הרוגז שלך מיותר. חברת מינלי את רוזבול מסכימה לגמרי לדעתך השלילית על הגולגולת.
- סיסלי:** זו הסיבה שפנינו אליך.
- אליוט:** אנחנו מעוניינים שחברת ההשקעות אמרסון לידו תקנה את הגולגולת הזו במחיר המופקע הזה...
- סיסלי:** מופקע? מופרז. טיפשי.
- אליוט:** היא תעשה את זה כדי ליצור לעצמה דימוי של עוצמה.
- סיסלי:** של איכות. מספר אחת.
- אליוט:** להערכתנו היא תיקח הלוואה לטווח קצר מבנק יוניון פֶּסִיפִיק כדי לממן את הרכישה הזאת.
- סיסלי:** אבל!
- אליוט:** לאור המשבר הכללי...
- סיסלי:** נפילה בשוק האמנות...
- אליוט:** ואם אפשר אפילו מאמרים תוקפניים...
- סיסלי:** של כל מיני מבקרים "ישרים".
- אליוט:** אנחנו מעריכים ירידה של חמישים אחוז בערך המופרך של הגולגולת...
- סיסלי:** אפשר שאפילו יותר...
- אליוט:** דינג!

- סיסלי:** דונג!
- אליוט:** לאור מצבה הכלכלי המתוח ממילא של חברת אמרסון לידו, הצורך לשלם הלוואה על חפץ שאיבד חצי מערכו...
סיסלי: שיקולי הדעת המוטעים שגילתה בעניין הזה...
אליוט: ובעוד עניינים...
- סיסלי:** כל אלה ידרדרו תוך שנה את המניה שלה בעשרים אחוז.
אליוט: הפסד של שש מאות וחמישים מיליון דולר.
סיסלי: שש מאות וחמישים?
אליוט: שש מאות וחמישים.
סיסלי: "אני מתה".
- אליוט:** זה הרגע שבו החברה שלנו, תשתלט ובמחיר נוח על חברת אמרסון לידו.
סיסלי: דינג!
אליוט: דונג!
- (והם מסובבים את האגן שלהם בתיאום מושלם. פינץ' נראה מבולבל מהקצב ומסגנון השיחה)
- סיסלי:** תמורת השרות שלך אנחנו מוכנים לשלם לך...
אליוט: ארבעה מיליון דולרים.
סיסלי: דולרים.
אליוט: דולרים.
סיסלי: דינג.
- (שתיקה. פינץ' שקוע בעצמו ופתאום הוא מתעורר)
פינץ': היא אמרה מקודם – חמישה.
אליוט: ארבעה. אני מחליט.
- (שתיקה. נכנס סימון אוחז מגש ועליו שני בקבוקים. הוא ממתין בשוליים כדי לא להפריע לשיחה. פינץ' פונה לאליוט)
פינץ': לא ראיתי אותך לפני שנים בפרפורמנס של בויס?...
אליוט: לא, אדוני.
פינץ': בויס... לא אהבתי אותו, אבל היה איש מעניין. הוא חיפש. חידש. היה פסל גדול.
סיסלי: נסה להתרכז, גיימס.
פינץ': איך להתרכז, יקירתי? אתם מבקשים ממני למכור את הנשמה...
אליוט: (אליוט קד קידה מנומסת כלפי פינץ') יפה. אני שמח שהכול ברור. יום טוב, מיסטר פינץ'...
סיסלי: (הוא נפנה לעבר סיסלי)

- אליוט:** אני סיימתי את החלק שלי. מכאן כולו שלך.
(הוא תופס בעכוזה בעסיסיות ובגסות בוטה)
- אליוט:** אל תאכזבי אותנו.
(והוא יוצא מהבמה. לסיסלי לוקח זמן כדי להתאושש מההשפלה הפראית, הפתאומית. היא מתיישבת באיטיות. פינץ' בוחן אותה במבט אוהד)
- פינץ':** לא קל, מה, סיסלי?
סיסלי: לא.
- פינץ':** התגעגעת אלייך.
(סיסלי שותקת)
- פינץ':** הפכתי לדג שמן, אה? ... פלאי פלאות. רוצים לדוג אותי. אם לא היית מכירה אותי, היית נשארת ברחוב עם הכלבים.
- סיסלי:** הייתי עם הכלבים, גיימס. הפכתי אחת כזו בעצמי...
חיטטתי בפחים. שכבתי לפי הזמנה במסיבות פרטיות.
הקראתי שירה רומנטית עם פרח בתחת.
- פינץ':** למה לא באת אלי?
סיסלי: הנה באתי עכשיו...
- פינץ':** חבל שעזבת אותי. התגעגעת.
- סיסלי:** לא יכולת לספק ביטחון לאישה מסוגי, גיימס, והטעם שלך לביזאר לא תאם את שלי. מה שרצית שאעשה עם אגוזים... אני מניחה שהיום זה היה עם פרפרים.
- פינץ':** תן לנו משהו לשתות, סימון. לא יזיק לסיסלי שלי.
(סימון מתקדם אל תוך הבמה)
- סימון:** הבאתי את הבקבוקים שתראה, אדוני. התמלאו באיזה משהו שאני לא הייתי שותה ממנו.
- פינץ':** אז תחזיר את זה לפיטרס במטבח.
- סימון:** רוג'רס הגנן ביקש גם למסור - הסוסים של לורד אַסְלִין שוב שברו את התומכות של המטפסים.
- פינץ':** לא משנה הסוסים עכשיו. לך אל רוג'רס, קח את היג'נס, אפילו את פיטרס ומלאו לי דלי מים.
- סימון:** דלי מים? דלי מים פשוטים?!
- פינץ':** לשתות!
(סימון קד ויוצא)
- סיסלי:** זה כל כך מיותר, גיימס. הניסיון הזה. בוא נניח לזה.
- פינץ':** מים. לפחות מים. הם ידאגו לזה.
- סיסלי:** המשחקים האלה מיותרים.
- פינץ':** עוד נשתה! תיכף תראי.

- סיסלי:** אין רוג'רס, אין פיטרס, אין היג'נס... אני לא יודעת מה מחזיק את סימון כאן.
- פינץ':** הוא משרת טוב... איש נאמן...
- סיסלי:** אין לורד אסלין, לא מרכבות, לא שושנים, אין גן והמטבח מכוסה מטפסים. הבית מתפורר. אתה פושט רגל... התחקיר באדיבות מר וולנד.
- פינץ':** אליוט הזה? את יודעת מה פירוש השם וולנד? "השטן"....
- סיסלי:** ארבעה מיליון דולר, ג'יימס.
- פינץ':** וולנד. זה גם השם שנתן הסופר בולגאקוב לשטן שעליו כתב. הוא המציא אותו אחרי שפגש את סטאלין.
- סיסלי:** הסכום הזה יציל אותך מהרחוב. גם אותי.
- פינץ':** הם איימו עלייך אם לא אסכים?
- סיסלי:** הם יפטרו אותי אם לא.
- (שתיקה)
- פינץ':** סיסלי. סיסלי.
- סיסלי:** אני אעשה כל מה שתרצה.
- פינץ':** עם אגוזים?
- סיסלי:** גם עם אגוזים.
- (שתיקה)
- סיסלי:** אתה רוצה עכשיו?
- (שתיקה)
- פינץ':** שאלקק ת'תחת למיסטר הירסט? לצאת נגד כל מה שכתבתי והאמנתי בו?
- סיסלי:** כן.
- פינץ':** את רואה? זהו בדיוק העולם שלו. הוא הופך גם אותנו לסחורה...
- סיסלי:** זה העולם היום, ג'יימס.
- פינץ':** אני לא מסכים, סיסלי שלי... הוא אפשרי. הוא לא הכרחי.
- (הוא מחווה אל הגולגולת)
- פינץ':** מר הירסט חושב שהוא עוסק במוות. הנה הוא מנצח אותו. הוא מצפה גולגולת ביהלומים, הופך אותה לתכשיט, לסחורה מפתה. כאילו אפשר לבטל את המוות על ידי קיטש. הוא חותך פרות וכרישים ושם אותם באקווריומים, כאילו הוא מעז להגיד משהו על המוות, אבל למעשה הוא מציג רק ערך כספי. הצגת גוף מת אין לה שום דבר עם הטרגדיה שבמוות. אני קרוב לשם, סיסלי, למוות. אם תחתכי את הגופה שלי לא תגלי שום

דבר חוץ מבשר מת. אבל מה שאני אומר לך עכשיו, הוא
הערך והמשמעות שלי. האהבה, היופי והטרגדיה שלי...

(הוא מנשק את ידה של סיסלי מתוך התרגשות גדולה)

פינץ': ומיסטר הירסט מה? ... הוא לא מנצח את המוות. הוא
הופך אותנו למתים בעודנו בחיים. מתים שאפשר לסחור
בהם.

(סיסלי שותקת, ואז רוכנת ומנשקת אותו. מלטפת את פניו. מתיישבת שקועה
במושבה. מסתכלת בפינץ' כשואלת – אז מה לעשות? ופינץ' מחייך ומושך
בכתפיו כאינו יודע. תוך כך מתייצבים בשולי הבמה – סימון ושחקן נוסף)

פינץ': אה, הנה הם! נא להכיר, יקירתי: רוג'רס ופיטרס.

(השניים מרכינים ראש כלפי סיסלי)

סיסלי: חשבתי שרוג'רס הוא סימון.

פינץ': אנחנו אוהבים לשחק בשמות. אנחנו בכלל אוהבים
לשחק. ואת חשבת שהם אפילו לא קיימים. מה הבאתם
לנו לשתות, ילדים? ...

(השניים אווזים מגשים שעליהם מרקיות ודלי. הם מכניסים את הגולגולת
חזרה לקופסה שלה. מניחים קערות מרק גדולות על השולחנית. השחקן ששמו
ענה רוג'רס מוזג מהדלי אל קערתה של סיסלי. אלא שדבר לא נמזג. כך עושה
גם פיטרס לקערתו של פינץ')

פינץ': בסוף נפטרם מהפרפרים?

פיטרס: זו היית שאלה של גישה, מיסטר, פינץ'.

פינץ': ומה הכנתם לנו?

רוג'רס: מרק אספרגוס ויין מְדִיָּה. מתכון מיוחד שלי.

(פינץ' נוטל את הכף שלו וטועם מהמרק שאינו קיים. סיסלי מתבוננת בו
בסקרנות)

פינץ': מממ! נהדר. הוספת רוזמרין!

רוג'רס: אני מאושר שהבחנת.

(סיסלי פורצת בצחוק)

פינץ': קחי. קחי. תטעמי...

(כל הגברים מסתכלים בה. זמן ארוך הם ממתנינים עד שהיא מחייכת, רוכנת
אל הקערה שלה וטועמת מהמרק שאינו קיים. פניו השואלות של פינץ' עוקבות
אחריה. סיסלי מנידה בראשה כמחמיאה)

פינץ': אמרתי לך.

(והם ממשיכים לשתות מהמרק)

סיסלי: ולאיפה נשאר לנו ללכת, גיימס?

פינץ': ללכת? ... כדאי לשאול אנשים עם ניסיון.

(הוא פונה אל שני המשרתים)

פינץ': מה הייתם מציעים לנו, רבותי.

(השניים משוחחים ביניהם בלי שקולם יישמע, אבל בתנועות גדולות, ואז
נפנים חזרה אל פינץ')

פיטרס: אנחנו היינו בוחרים בטיפזה.

סיסלי: טיפזה?

(פינץ' קם ממקומו. מושיט יד לסיסלי)

פינץ': אז לטיפזה! לטיפזה, ילדים!

(והוא נוטל את זרועה של סיסלי והם מתחילים ללכת בסיבוב גדול כפי שעשו
השחקנים בסיום כל תמונה. ואליהם מצטרפים שני השחקנים האחרים, ומעט
אחרי זה גם אליוט ויחד הם צועדים זה אחרי זה וייתכן שינגנו, וייתכן שיעשו
דברים אחרים, אבל הם ישמחו)

סוף

Ars longa, vita brevis